

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

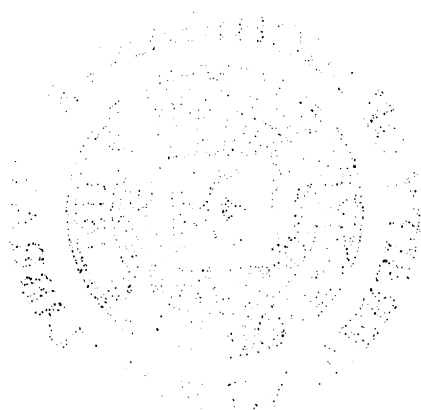
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

934

Հանրագիտություն, Խաղաղություն

Հանրագիտություն, Խաղաղություն
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ

ՀԱՆԳԻՍՏ

Տ. ԳԵՈՐԳ ԱԻԱԳ ԲԱՀԱՆԱՅԻ

ԱՐԾՐՈՒՆԻՈՅ

ՊԱՍՏԱՆՈՐԻՆ ԲԱՆԻՆ ԿԵՆԱՑ

Կ. ՊՈԼԻՏ

ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ Ն. Ճ. ԱՐԱՍԵԱՆ

1894

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ

GRAD
EREN
AND
BUNT

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՔԱՅԱՆԱՅ ԷՔՍԷՐՃԵԱՆ

ՀԱՆԳԻՄՏ

Տ. ԳԵՈՐԳ ԱԻԱԳ ՔԱՅԱՆԱՅԻ ԱՐԾՐՈՒՆԻՈՅ

ՍՊԱՍԱՌՈՐԻՆ ԲԱՆԻՆ ԿԵՆԱՑ

ԵՒ

ԱԻԱԳԵՐԻՑՈՒՆ Ս. ՍՏԵՓԱՆՆՈՍ ԵԿԵՂԵՑԻՈՅՆ

ԽԱՍԳԻԻՂԻ

ՈՐ ՓՈԽԵՑԱԻ ՑԱՍՏԵԱՑ Ի ՀԱՍԱԿԻ 107 ԱՄԱՑ

ԵՒ

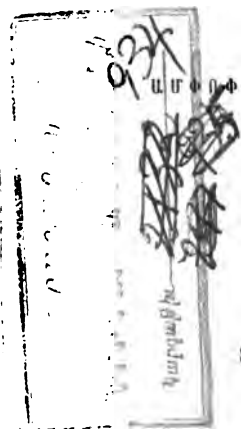
ԱՄՈՒՓԵՑԱԻ Ի ԳԵՐԵՋՄԱՆԱՑԱՆ ԽԱՍԳԻԻՂԻ

Կ. ՊՈԼԻՍ

ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ Ն. Ճ. ԱՐԱՄԵԱՆ

1894

Ա.

ՀՐԱԺԵՇՏ

Ողջոյն, Արեւ, ջահ լուսասփիւռ, ո՞վ մահս ցուաց
մըխլթար,
Լոյս ժառս բնութեան, լոյս ամէն տան, հիքին խղկան
հաւասար.
Ողջոյն ամէն մարդիկներուն, ողջոյն կենացս կոհակ-
ներուն,
Շիրմիս վըրայ լացող աչաց (1), վարդեր թափող ձեռաց(2)
ողջոյն.
Ողջոյն երկնից կապոյտին, ողջոյն, պայծառ՝ քեզ
լուսին,
Իմ լոյս, իմ փառք, պատիւ, իմ իղձ տուր եւ իմ շուք
հայուն հէք,
Մըտաց կորով, սրտին գորով, հոգւոյն անբիծ սէր
անկեղծ,
Արտօսըն սրբէ, ժըպիտ սփռէ՝ այտին՝ ու լոյս՝ ճակտին
նըսեմ:
Բայց ինչո՞ւ յանկարծ երեսդ ծածկես քօղով սեւ ամ-
պեղէն.
Ի բաց տար թուխ ամպոց խաւեր, ցոյց տուր ճակատդ
նըշուլագեղ.
Կեանք, կեանք թափէ, թէ ունիս կեանք, չունչ տուր
կենացս, թէ ունիս շունչ,

(1) Աչացն, որ պիտի արթատունն :

(2) Ձեռացն, որ պիտի ծափեն վարդեր :

Լոյս տուր աչացս, թէ ունիս լոյս. պիտի մեռնիմ. . .
պիտի մեռնիմ. . .
Պիտի մեռնիմ. . . ո՛հ, վարդ թափէ՛ շիրմիս, եթէ
ծաղիկ ունիս.
Բայց ոչ. կուգեմ դեռ աղօթել հոն, Անմահին Տաճարին
մէջ,
Տեսնել վերջին անգամ մ'ալ գրեզ երանութեանդ մէջ
լուսաճեմ,
Աղքատներուն սրբել արցունք, հիւանդներուն ելնել
ի յայց,
Սրդաւորներն մրխիթարել, ցաւագարաց երթալ ի տես,
Ձեռն կարկառել հէք որբերուն, եւ կերակուր ուսման
ջամբել:
Է՛հ, ընդունայն է, ի զո՛ւր. թէ՛ հաստ ծառին եւ թէ՛
տունկին
Պտրտ է անշուշտ անկանել փայտահարին ցուրտ տա-
պարով,
Եւ մահացուն պարտ է փակել աչերն ի քուն յաւի-
տենից:
Եթէ այսպէս կամիս, ո՛վ Տէր, օրհնեա՛լ ըլլայ կամք քո
յաւէտ.
Ո՛չ, չեմ վախնար ես մահուանէ, որով դառնայ մարմինս
ի հող:
Ո՛վ գիշեր անիծակուռ, ցաւոց գիշեր խաւարին,
Անցիր, գընա՛ անդունդին մէջ, լուսերդ երկնից խա-
ւարին:
Ա՛հ, ո՞ր լոյսը նըշողեց եւ չունեցաւ իւր նըւաղումն,
Ո՞ր ծեղիկն եւ ո՞ր ծաղիկ ծիլ ու ծաղիկ մարդոց տըւաւ,
Եւ ո՞ր աշուն թերթն ազազուն՝ ծաղիկն ոչ ցրուեց
յերկիր,
Ո՞ր մարդն ունեցաւ կեանք, եւ չունեցաւ զիւր գերեզ-
ման.

Այլաբարհի կոհակադէզ կոհակն կոծէ ամէն ճակատ ,
Նորա բաղխիւնն ընկլուզանէ , հեղեղ հեղեղ ջուրց տակ
Թաղէ ,
Կայծակի պէս զարնէ , սողայ , ո՞վ ոք արդեօք անտի
չդողայ :
Միայն նա է անվեհեր համայնակուլ այդ կոհակէն ,
Քր հաւատոյ խարխիս ունի սեռակնածեւ . ինչն ան-
ջախջախ ,
Որ մինչ ի մահ անոր յառէ աչերն նուաղ , աներկեւան ,
Անոր ոտքին առաջ առ ծունր՝ փարի անոր եռանդագին ,
Թափէ հոն իւր արցունքներ , անոր թեւոցն վերայ ի
կախ ,
Անմահութիւն , յոյս ու հաւատք կարդայ այդ Սուրբ
Խաչին գազաթ :
Այ՛ Ռաբբի , շունչս կերկերի . կանցնի իմ կեանքս արագ
արագ ,
Ամաց բեռօք կանցնիմ յաստեաց , ընտանեկան թողում
իմ բոյն :
Օ՛ն , լուսին , երթ , ծածկէ նորէն այդ կուսագեղ դէմքըդ
չիկնոտ ,
Ճեղքէ՛ ամպերդ այդ խաւարչտին , յաւէտ ինձմէ՛ գընա՛
ի բաց ,
Գընա՛ ուղիդ լուսաւորել ծովն ու ծովուկ , Մաղկոտն ,
Մըղուկք ,
Գացէք եւ դուք , աղօտաջահ բոյք լուսերու երկնից
անհուն ,
Դո՛ւ ալ , Գարուն , ալ ինձ համար մի՛ բոյր ու թոյր
ցաներ ի սփիւռ :
Կենաց օրե՛ր , որ ուր ուրեմն արցունք թողիք իմ սի-
րելեացս ,
Ա՛լ ինձ դարձ չէք առնել դուք , եւ ես ալ Զեզ յայց
չեմ ելներ .

Ես կերթամ արդ հանգչիլ ի քուն եւ միանալ Յիսուսի
հետ,
Որ մեր մեղաց համար տարաւ ի Գողգոթա իսպառ ծան-
րակիր,
Եւ թողուց աշխարհիս մէջ կըրել եւ մեզ խաչ արտաս-
ուաց:
Ահա եւ ես իմ խաչս շաղկած ընդ դերբուկս ելնեմ ու
լամ,
Գոչեմ խաչիս վրայ առ Տէր. ւ Հայր, ի ձեռս քո ըզհո-
գիս տամ:

Բ .

ՀՐԱՒԷՐ

- Միայնակ մութ սենեկիս անլոյս անկիւնը նստած
տըխուր՝
Կը յիշի իմ սիրելիքը, որ ընդ հողով՝ հոգէ թափուր:
Այս սենեկիս մէջ՝ ականջիս յանկարծ հնչեց այս ձայն
ահեղ.
« Եկ՛ուր, ցոյց տամ մի ցուրտ շիրիմ, ազնիւ սրտի գե-
րեզման,
« Վայր մի մենիկ, ուր լռութիւնն իսկ ճարտասան
չրթներ Եւնի,
« Հոն ոչ խուժան կայ բազմութեան, ո՛չ ամպիոն, ո՛չ
կրկէս,
« Եւ ուր սակայն իմաստալից այնքան խօսքեր պիտի
լըսես.
« Դու ունկնդիրն ես միայնակ. ատենաբանն ո՛վ, ըսի՛.
« Լըռութիւնն շատ դարերու մէջէն անցնող, զոր ըսի.
« Լըռութիւնն, որ տարածէ իւր լայն թեւերն յայն
գերեզման,
« Եւ զոր գգուել գան մերթ հողմունք սօսափելով ծա-
ռոց սաղարթ,
« Օ՛ն, ե՛լ, յոտին կանգնէ փութով, սուղէ վայրկեանս,
օ՛ն, փութա՛ւ.
« Արեւն իւր մայր դեռ չը մըտած լերին ծայրէն բարձ-
րաբերձ.
« Իմ ետեւէս եկ անմոլար, ցոյց տամ քեզի օթեւանն

« Հաւատացեալ, ծերունազարդ Տ. Գէորգայ Արծ-
րունւոյ : »
Սթափեցայ, յանկարծ ելայ հրեշտակային այն ձայնէն,
Աչքս չորս կողմ տարածեցի որ տեսնեմ այն Զըւար-
թունն ,
Ձայնն այն էր արդարեւ գերմարդկային մի ոգւոյ ձայն ,
Որ դըղըրդէր սրտերն ամէն , թանայր ամէն անթաց
բիւր :
Հըրեշտակին էր այն ձայն , Տ. Գէորգայ պահապան ,
Որ սուգ թեւոց վերայ առած արփաթեւէր երկինն ի վեր :
« Ո՛վ դու Զըւարթուն , կրկնէ նորէն ձայնիկդ այդ
հրաւիրակ ,
« Ահա մընամ քեզ , պատրաստ եմ գընալ յուպէտ եւ
յուկամ : »
Ըսի . ահա՛ սարսուռ սաստիկ ոսկերացս մէջ ընթացաւ ,
Եւ այլ յայլմէ՝ գոչեցի . « Հրեշտակ զուարթ , հապա՛ , օն : »
Եւ չըջակայք , երկինք , երկիր տան արձագանդ .
« Հապա՛ , օն . . . »

Գ.

Գ Ի Շ Ե Ր :

Երեկոյ էր, արեւն տակաւ ամփոփէր վերջալուսոյն
իւր ճաճանչներ,
Եւ զովարար խոնաւութիւն մարգին վրայ տարածանէր,
Մահկանացուք ամէն ի տուն, ոմն յապարան, ոմն ի հիւշ,
Խաչն ի փարախ դառնայր ի կիթ, հովիւն ըզհետ հօտին
երթայր,
Մանկիկ հովուիկն ցուպն ի յուս՝ ածէր սըրինգ քաղց-
րանըւադ.
Իսկ անդ, տան մէջ, հուպ առնութեւր շիջեղամերձ վա-
ռարանին,
Ծերունին կարդար խըրատ մանրիկ մանկանցն, մատաղ-
երամ,
Յուսոյ ծիծաղ իւր ընտանեաց, աղքատ ցեղին պատիւ,
պարծա՛նք:
Դադրի ամէն ոտնաձայն, տրոփիւն ձիոց, անուոց
շառաչ,
Ահա գիշեր աղջամղջին իւր սեւորակ քօղը ծածկէր,
Քաղաք ու գիւղ, չէն ու ապատ, զամէն թողուր ի մը-
թան,
Եւ տիեզերք բովանդակ ննջէր ի քուն հանգըստաւետ:
Իսկ ես անյապ կրնթեռնուի անքուն աչօք մարդուս
կենցաղ,
Եւ քանի՛ քանի՛ մարդոց, վեհ եւ ազնիւ մահուանց ի յուշ,
Կողբայի զմահ դառնաղէտ, զորս մենէ մահն է խըլած.
Աչացս յանկարծ գայր երեւէր սեաւ դադաղըն մահա-
համբոյր,

Ուր, բա՛բէ, էր ամփոփուած Տէր Գէորգի անշունչ
մարմին,
Որ ի հող պիտի հանգչէր ննջել քունով յաւիտենից,
Որդւոց թողուր ողբ ու հառաչ եւ սրգատիպ ծածկոյթ
թիկանց:
Մինչ այս խոհեր պաշարէին իմ միտքս ու սիրտս իմ
յուզէին,
Մինչ խորհէի նորա հոգւոյն աստի վերելքն առ Հայրն
յերկին,
Մինչ խորհէի երկնքին մէջ, նորա անմահ հոգւոյն
կայան,
Նորա վերջին այն օթեւան մինչ կամէի հետազօտել,
Նորա անեղծ փառքերն տեսնել եւ կամ պըսական իւր
անթառամ,
Ահա անկաւ յիս թմբիր, անկաւ իսկոյն մատեանս
ձեռքէս,
Քուն անուշակ կափոյց աչերս, արտեւանունքս իմ ծան-
րակիր,
Գըլըլսս դըրաւ բարձիս վրայ, ամէն խոհեր գնացին
ի բաց:

Դ.

ԵՐԱՋ

Քընոյ ժամեր թըռան, անցան, տեսայ յանուրջրս
տեսիլ մեծ,
Որ պատկերէր իմ առաջ այս աշխարհիս կենաց երազ,
Ուր կայ դուռ մի, զոր բաղխել ճակատագիրն է ամէն
անձի,
Ուրկէ մտնէ անկենդան, ի հոգեկիր շնչոյ փարատ:
Գերեզմանն էր այն մըթին, ոյր առ եզերք մահն թըռ-
չըտէր.
Իսկ հոգին, անեղծ համակ, ի թեւս Զուարթնոյն սլա-
նայր յերկին:
Վայ մարդուն, որ չըկրցաւ ունենալ սիրտ մ'անաղարտ,
Կեանք մը համեստ ու բեղնաւոր, հոգի անբիծ ու
անմոլար:
Երանգ խորհրդաւոր, անմահութեան պարզես խորհուրդ,
Տալով ինձ առաջնորդ հրեշտակն այն պահապան,
Որ երկնքէն կիջնէր յերկիր թափ իւր թեւոցն տալով
ուժգին,
Թափանցիկ այերց մէջէն գայր եւ խօսէր զուարթադէմ,
Եւ նոյն նըման ձայնով յանկարծ գոչէր երթալ իւր
ետեւէն:
Գիշեր խաւար էր մըթագին, Հրեշտակն բռնեց ձեռքէս
դողդոջ.
Եւ նա ու ես անցանք լեռ, սար, հովիտ ու ձոր. բըլ-
րակ, ծըմակ,

Լուսն էր լսնաթիւն , ամէն ինչ լուռ , թռչունք ի բոյն
 կային ի քուն .
 Մերթ ի նազմոց լսուէր խարշափ , եւ տերեւոց մեղմիկ
 սօսափ :
 Մշատանք նուակ ապա պարտէզ , որ մեռելոց էր դե-
 րեզման ,
 Անցանք ընդ մէջ շիրիմներուն , կեցանք յանկարծ հոն ,
 ուր դեռ նոր ,
 Էջ ամփոփուած մեր Սիրելին , ծերունազարդ Տ .
 Արծրունին :
 Պահապանն իւր այն Հրեշտակ ծայրիւ մատին ցոյց
 կուտար ինձ
 Լիզկերեզման վախճանելոյն , Խառնուի մեծ նահապետին :
 Եւ ապա կը յաւեւուր . Եկանցնի այսպէս մարդն աշ-
 խարհէս ,
 Այսպէս անոնք , որ շունչ ունին կամ թէ աչաց զան
 ի տեսիլ :
 Պիտի նանգէին այդ նոզոյ մէջ , յետոյ գտնան ի հող ,
 փռչի :
 Ուն մը միայն փոյ անկապուտ՝ առաքինի կենաց նշխար ,
 Քնք արաւարտիս վրայ մարդիկ ոչ ի մոռացոն թողուն
 բընու .
 Իսկ ծրփիւր մէջ մընայ երբեք փառք անյայտ , ինչք
 անկորուստ ,
 Կհապա մը տնիւտն ու անտանման չըրեշտակաց հետ
 լուսերամ :
 Անոնք միւս անգամ շարժեց զիւր , զրնութեան մէջ կար-
 գաս զամեն .
 Մեծ փայտեղան , ինչ քեզիքէ վնչ ու թեղթեր , ծա-
 ցիկ ունի .
 Գործիքն Աստուծոյ քեզիքէ ուր քեզիքէ թշուոյշ
 անոյն :

Այսպէս պիտի թօթափին, պիտի իյնան փափկիկ ճիւղերը
Պիտի չորնան ծառք հաստաջովք, արմատք հողէն
պիտի խլուին,
Եւ ի հուր բոցատոջոր պիտի դառնան դազախ, մոխիր։
Նայէ ուշիւ կանաչագեղ եւ երփներանգ ծաղիօք այս
մարդ,
Որ դարնան դեղածիծաղ քաղցր հրապոյրն ունի իւր մէջ.
Սակայն եւ նա կը մերկանայ իւր զարդերէն, կանանչ
խոտէն,
Խոտն ու ծաղիկն միանգամայն բընութեան մէջ պիտի
իյնան։
Մարդուն միայն, այո՛, բարւոյն կեանքըն անմահ պիտի
մընայ։
Գերեզմանը նաւահանգիստ մ'է անոր համար, ուր կը
հանգչի
Ճանապարհորդն այս կենցաղոյս, առաւօտուն կ'իյնայ
յուղի։
Այս մեռեալք մընան այժմիկ երկրորդ ծագման առա-
ւօտուն,
Որ ճեղքելով գերեզմաններն յառնեն, ելնեն յիւրեանց
կայան,
Ջերթ ուղեւոր նաւ, որ առնու խարխսին ի վեր առ-
տըւան դէմ,
Նաւահանգիստն թողու յետկոյս, եւ սըրանայ յիւր
նըպատակ։
Եկուր ինձ հետ, քեզ ցոյց տամ երանելեաց աշխարհն
վերին,
Արդարոց բընակարան, տառապանաց յաւէրժական,
Ձի բաւ որքան աստ մընացինք, բաւ է, զոր ինչ քեզ
ուսուցի։

Ե.

ՎԵՐԵԼՔ

Հրեշտակն աննիւթական ճեղքեց ամպերն գունդ
գունդ յերկին,
Այերք տեղի տըւին նորա ահեղաթափ թեւոց թափոյն .
Իսկ ես նորա բազկէն ի կախ, շունչս ի կերկեր վերա-
նայի ,
Զուգընթաց ելանէի մինչեւ հասայ երկնից կամար :
Ամէնուրեք առաջնորդեց ինձ Զուարթունն այն երկ-
նառաք ,
Հովանի ծըղիքն ի վեր՝ կոխէր անցնէր պարապութիւնն ,
Որ մատնանիչ ցուցընէր ինձ բազմամբոխ պար մեղա-
պարտից ,
Անդ բազմերախտ , առաքինի արանց խմբակ բազմեա
ուրախ ,
Հեռուէն , գոգ անտառին խորէն լինէր ձայն լըսելի ,
Զայն որոտագին , ուժգին , սաստիկ քան ըզշառաչ
Գոռ կայծականց հըրանըշոյլ , որ գայ իյնայ կաղնոյն
գազաթ :
Երկնաւորին էր այն ձայն , գոռայր , գոչէր ահեղասաստ .
« Երթայք յինէն , անիծեալք , յաւիտենից ի հուրն անշէջ ,
« Զի չը տըւիք ինձ հագուստ , երբ մերկ էի եւ ան-
կապուստ ,
« Զի չը տըւիք ինձ ջուր յըմպել , երբ ծարաւէն պա-
պակէր շուրթս ,
« Զի կայի ես ի բանտի , եւ դուք երբէք ինձ յայց
չելիք : »

Ապա ձայներ զուարթադէմ կարկառելով ձեռքն հասաիչ .
 « Եկէ՛ք, օրհնեալք Հօր իմոյ, ժառանգեցէ՛ք զարքայու-
 թիւն ,
 « Զոր պատրաստեց Հայրս ձեզ համար ի սկզբանէ յա-
 լիտենից ,
 « Զի ծարաւի էի, տըւիք ինձ բաժակաւ Զուր ցուրտ
 ի յուճալ ,
 « Զի մերկ էի, դուք ծածկեցիք իմ անծածկոյթ ուսս
 ու կռնակ ,
 « Զի ի բանտի էի եւ դուք եկաք ինձ յայց սիրայօժար : »
 Զայս լսելով սակաւք ոմանք նեղ դռնէ մը մըտան
 զըւարթ ,
 Որ կը տանի յաւիտենից կենաց անդորր ու երջանիկ ,
 Ուր ոչ ական հատանեն գողք, եւ ուր ոչ ցեցք ասպա-
 կանեն :
 Այդ նեղ դռնէն մտցուց եւ զիս Հրեշտակն այն պա-
 հապան .
 Հոն իւր մօրուօքն սպիտակափառ՝ արդարոց մէջ ի ծունր
 իջած :
 Յոյժ սիրելին մեր Տէր Գէորգ, իւր Տաճարին սուրբ
 Քահանայն
 Խանդավառ, զըւարթերես, փառաւորէր ըզՏէր Աստ-
 ուած :
 Լըցաւ փափաքս, տեսայ ըզնա անմահութեան մէջ
 փառահեղ,
 Առաւել երջանկաւէտ, զոր չէ կարող երազել մարդ :

1.
9.

Զ.

ԶԱՐԹՆՈՒՄՆ

Նրեշտակն յանկարծ թողուց զիս, եւ Զըւարթնոց
մէջ խառնեցաւ,
Իսկ ես կարի չըփոթած ուր երթալս չը գիտէի.
Ինչպէս անտի ելանէի, ինչպէս տեսիլս պատմէի Զեղ,
Զեր արտասուքը սրբելու վսիթարանք մ'ընձեռէի:
Այս մըտածմանց մէջ ծըփայի, ահա յանկարծ զարթ-
եայ քունէս,
Լուսերն յերկնից անհետացան, ծագեցաւ այգն առա-
ւօտուն,
Եւ ես եկայ Զեղ ընծայել, որ յիշատակն յարգէք Մերոյն,
Նահապետին ի գերեզման, առաքինի Հօրն Արծրունւոյ,
Այս տաղ դամբանական, թափելով հոն արտօսք,
ըսփոփ:

معارف نظارت جلیله سنک رخصتیه طبع او لمشدر